

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยนี้เป็นการศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อคุณภาพชีวิตของผู้พิการไทยที่สูญเสียแขนและ/หรือขา จำนวน 187 คน และนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล โดยมีข้อตกลงเกี่ยวกับการวิเคราะห์และแปลผลด้วยสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

n	แทน	จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย
SD	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
r	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
p	แทน	ค่านัยสำคัญทางสถิติ
t	แทน	ค่าการทดสอบความมีนัยสำคัญทางสถิติของค่าสัมประสิทธิ์การถดถอย
b	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอย (Regression Coefficient) ในรูปคะแนนดิบ
β	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอย (Regression Coefficient) ในรูปคะแนนมาตรฐาน
R	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอย พหุคูณ
R^2	แทน	ค่าที่บอกสัดส่วนของตัวแปรตามที่สามารถอธิบายได้โดยตัวแปรอิสระ
$R^2 \text{ change}$	แทน	ค่า R^2 ที่เปลี่ยนแปลงไปเมื่อสมการเปลี่ยน
Y'	แทน	คุณภาพชีวิตของผู้ที่สูญเสียแขนและ/หรือขาด้วยตัวพยากรณ์ต่าง ๆ ในรูปคะแนนดิบ
Z'	แทน	คุณภาพชีวิตของผู้ที่สูญเสียแขนและ/หรือขาที่ได้จากการพยากรณ์ด้วยตัวพยากรณ์ต่าง ๆ ในรูปคะแนนมาตรฐาน

ผลการศึกษานี้ได้นำเสนอในรูปแบบตาราง ประกอบด้วยคำบรรยายแบ่งเป็น 4 ส่วนตามลำดับดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ที่สูญเสียแขนและ/หรือขา

ส่วนที่ 2 การสนับสนุนทางสังคมของผู้ที่สูญเสียแขนและ/หรือขา

ส่วนที่ 3 คุณภาพชีวิตของผู้ที่สูญเสียแขนและ/หรือขา

ส่วนที่ 4 วิเคราะห์สมการเพื่อทำนายคุณภาพชีวิต

จากการรวบรวมข้อมูลแล้วนำมาวิเคราะห์ผลทั้ง 4 ส่วน สามารถอธิบายในรายละเอียดได้ดังต่อไปนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ที่สูญเสียแขนและ/หรือขา

1. ลักษณะส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา สถานภาพสมรส ระยะเวลาของการสูญเสียแขนและ/หรือขาจนถึงปัจจุบัน รายได้ วิเคราะห์และนำเสนอผลการวิเคราะห์โดยการหาค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของผู้ที่สูญเสียแขนและ/หรือขา จำแนกตามลักษณะส่วนบุคคล ($n = 187$)

ลักษณะส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	151	80.7
หญิง	36	19.3
อายุ (ปี)		
15 – 20	18	9.6
21 – 25	42	22.5
26 – 30	41	21.9
31 – 35	15	8.1
36 – 40	27	14.4
41 – 45	24	12.8
45 – 50	20	10.7
อายุเฉลี่ย 31.8 ปี ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 9.77 ปี		
ระดับการศึกษา		
ประถมศึกษา	62	33.2
มัธยมศึกษา	85	45.5
ปวช., ปวส., อนุปริญญาหรือเทียบเท่า	24	12.8
ปริญญาตรี	16	8.5
ระยะเวลาในการศึกษาเฉลี่ย 9.41 ปี ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.59 ปี		

ตารางที่ 3 (ต่อ)

ลักษณะส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
สถานภาพสมรสก่อนสูญเสียแขนและ/หรือขา		
โสด	123	65.8
คู่	56	29.9
ม่าย/หย่า/แยก	8	4.3
สถานภาพสมรสหลังสูญเสียแขนและ/หรือขา		
โสด	100	53.5
คู่	62	33.1
ม่าย/หย่า/แยก	25	13.4
ระยะเวลาของการสูญเสียแขนและ/หรือขาจนถึงปัจจุบัน (เดือน)		
6 – 12	39	20.9
13 – 24	26	13.9
25 – 36	10	5.3
37 – 50	12	6.5
51 – 100	33	17.6
101 – 150	17	9.1
151 – 200	12	6.4
201 – 250	17	9.1
> 251	21	11.2
ระยะเวลาของการสูญเสียแขนและ/หรือขาจนถึงปัจจุบัน เฉลี่ย 97.70 เดือน		
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 97.74 เดือน		
การประกอบอาชีพก่อนสูญเสียแขนและ/หรือขา		
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	11	5.9
รับราชการ	29	15.5
เกษตรกรรม	8	4.3
ค้าขาย	4	2.2
รับจ้าง/โรงงาน	105	56.1
นักเรียน/นักศึกษา	30	16.0

ตารางที่ 3 (ต่อ)

ลักษณะส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
การประกอบอาชีพหลังสูญเสียแขนและ/หรือขา		
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	95	50.8
ประกอบอาชีพเดิม	33	17.6
เปลี่ยนอาชีพใหม่	59	31.6
รายได้ต่อเดือน (บาท)		
น้อยกว่า 1,000	68	36.4
1,001 – 2,500	18	9.6
2,501 – 5,000	41	21.9
5,001 – 10,000	34	18.2
มากกว่า 10,000	26	13.9
ความเพียงพอของรายได้		
ไม่เพียงพอ	88	47.1
เพียงพอ ไม่มีเงินออม	76	40.6
เพียงพอและมีเงินออม	23	12.3

จากตารางที่ 3 พบว่า ผู้ที่สูญเสียแขนและ/หรือขาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง เป็นเพศชายร้อยละ 80.7 มีอายุเฉลี่ย 31.8 ปี อยู่ในช่วงอายุ 21 – 25 ปี มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 22.5 ($\bar{X} = 31.8, SD = 9.77$) จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษามากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 45.5 โดยมีจำนวนปีที่ใช้ในการศึกษาโดยเฉลี่ย 9.41 ปี ($\bar{X} = 9.41, SD = 3.59$) สถานภาพสมรสก่อนและหลังการสูญเสียแขนและ/หรือขาส่วนมากมีสถานภาพสมรสโสด คิดเป็นร้อยละ 65.8 และ 53.5 ตามลำดับ

การประกอบอาชีพก่อนสูญเสียแขนและ/หรือขาส່วนมากประกอบอาชีพรับจ้างในสถานประกอบการโรงงาน คิดเป็นร้อยละ 56.1 ภายหลังการสูญเสียแขนและ/หรือขา ไม่ได้ประกอบอาชีพ คิดเป็นร้อยละ 50.8 รายได้เฉลี่ยต่อเดือนต่ำกว่า 1,000 บาทเป็นส่วนมาก คิดเป็นร้อยละ 36.4 เป็นรายได้ที่ไม่เพียงพอคิดเป็นร้อยละ 47.1

ระยะเวลาของการสูญเสียแขนและ/หรือขาจนถึงปัจจุบันโดยเฉลี่ย 97.70 เดือน ($\bar{X} = 97.70, SD = 97.74$) อยู่ในช่วง 6 – 12 เดือนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 20.9 และระยะเวลาของการสูญเสียแขนและ/หรือขาช่วง 25 – 36 เดือนน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 5.3

2. ลักษณะการอยู่อาศัย ได้แก่ ลักษณะครอบครัว สถานภาพของครอบครัว ลักษณะที่พักอาศัย วิเคราะห์และนำเสนอผลการวิเคราะห์โดยการหาค่าความถี่ ร้อยละ ดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 จำนวน ร้อยละของผู้ที่สูญเสียแขนและ/หรือขา จำแนกตามลักษณะการอยู่อาศัย
($n = 187$)

ลักษณะการอยู่อาศัย	จำนวน	ร้อยละ
ลักษณะครอบครัว		
เดี่ยว	128	68.4
ขยาย	59	21.6
สถานภาพของครอบครัว		
หัวหน้าครอบครัว	67	35.8
สมาชิกในครอบครัว	120	64.2
ลักษณะที่พักอาศัย		
บ้าน	109	58.3
ศูนย์ฝึกอาชีพ	62	33.2
อื่นๆ	16	8.6

จากตารางที่ 4 พบว่า ผู้ที่สูญเสียแขนและ/หรือขาส่วนมากมีลักษณะครอบครัว เป็นครอบครัวเดี่ยว คิดเป็นร้อยละ 68.4 และเป็นสมาชิกในครอบครัว คิดเป็นร้อยละ 64.2 ลักษณะที่พักอาศัย ส่วนใหญ่พักอาศัยที่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 58.3 รองลงมาคือพักอาศัยที่ศูนย์ฟื้นฟูสมรรถภาพฯ คิดเป็นร้อยละ 33.2

3. ระดับการสูญเสียสมรรถภาพของร่างกายและการใส่แขนและ/หรือขาเทียม นำเสนอผลการวิเคราะห์โดยการหาค่าความถี่และร้อยละ ดังตารางที่ 5

ตารางที่ 5 จำนวน ร้อยละของผู้ที่สูญเสียแขนและ/หรือขา จำแนกตามระดับการสูญเสียแขนและ/หรือขาและการใส่แขนและ/หรือขาเทียม ($n = 187$)

ระดับการสูญเสีย สมรรถภาพของ ร่างกาย (%)	อวัยวะที่สูญเสีย			รวม	การใส่แขนขาเทียม	
	แขน	ขา	แขนและ ขา		ใส่	ไม่ใส่
1 – 19	0	0	0	0	0	0
20 – 39	0	96 (51.3 %)	0	96 (51.3 %)	93 (49.7 %)	3 (1.67 %)
40 – 59	57 (30.4 %)	19 (10.1 %)	0	76 (40.5 %)	50 (26.6 %)	26 (13.9 %)
60 – 79	4 (2.10 %)	0	3 (1.7 %)	7 (3.8 %)	4 (2.13 %)	3 (1.67 %)
>79	6 (3.2 %)	0	2 (1.2 %)	8 (4.4 %)	7 (3.8 %)	1 (0.53 %)
รวม	67 (35.70 %)	115 (61.4 %)	5 (2.9 %)	187 (100 %)	154 (82.23 %)	33 (17.77 %)

จากตารางที่ 5 พบว่า ผู้ที่สูญเสียแขนและ/หรือขา ส่วนใหญ่สูญเสียสมรรถภาพของร่างกายในระดับ 20 – 39 เปอร์เซ็นต์มากที่สุดร้อยละ 51.3 รองลงมาคือระดับร้อยละ 40 – 59 ของร่างกายร้อยละ 40.5 ซึ่งโดยส่วนใหญ่แล้วการสูญเสียในระดับร้อยละ 20 – 39 เป็นการสูญเสียขา แต่การสูญเสียในระดับร้อยละ 40 – 59 เป็นการสูญเสียแขน โดยส่วนน้อยจะสูญเสียทั้งแขนและขาที่ระดับมากกว่าร้อยละ 79 ของร่างกายคิดเป็นร้อยละ 1.2 การใส่แขนและ/หรือขาเทียมนั้นพบว่า ส่วนใหญ่จะใส่แขนหรือขาเทียมร้อยละ 82.23

ส่วนที่ 2 การสนับสนุนทางสังคมของผู้ที่สูญเสียแขนและ/หรือขา ด้านการช่วยเหลือ ประคับประคองและสนับสนุนความต้องการด้านอารมณ์ การได้รับการยอมรับและเห็นคุณค่า การมีส่วนร่วมและการเป็นส่วนหนึ่งของสังคมการช่วยเหลือด้านการเงิน สิ่งของแรงงานและบริการ และการช่วยเหลือด้านข้อมูลข่าวสาร จำแนกเป็นโดยรวม รายด้านและรายข้อ วิเคราะห์และนำเสนอผลการวิเคราะห์ โดยหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ดังตารางที่ 6

ตารางที่ 6 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับการได้รับการสนับสนุนทางสังคมของผู้ที่สูญเสียแขนและ/หรือขา ($n = 187$)

การได้รับการสนับสนุนทางสังคม	$\bar{X}$	SD	ระดับการได้รับการสนับสนุนทางสังคม
การสนับสนุนทางสังคมโดยรวม	3.52	.71	ดี
การช่วยเหลือประคับประคองและ			
สนับสนุนความต้องการด้านอารมณ์	3.52	0.83	ดี
1. ฉันมีคนที่ยังไว้วางใจพูดคุยกันได้	3.71	1.09	ดี
2. คนรอบตัวฉันไม่ทำให้หมดกำลังใจ	3.83	1.13	ดี
3. คนใกล้ชิดทำให้อบอุ่นมั่นใจปลอดภัย	3.86	0.96	ดี
4. คนใกล้ชิดไม่ทำให้ฉัน โดดเดี่ยว	3.80	1.19	ดี
5. คนใกล้ชิดทราบปัญหาความต้องการ	3.55	1.11	ดี
การได้รับการยอมรับและเห็นคุณค่า	3.68	0.76	ดี
6. คนใกล้ชิดให้ความเคารพนับถือ	3.84	1.03	ดี
7. เมื่อคนใกล้ชิดมีปัญหาจะขอคำปรึกษา	3.18	1.10	ปานกลาง
8. คนใกล้ชิดดูแลฟื้นฟูสภาพร่างกาย	3.79	1.04	ดี
9. คนใกล้ชิดเห็นฉันเป็นคนมีประโยชน์	3.75	1.03	ดี
10. ฉันได้รับความไว้วางใจให้รับผิดชอบงาน	3.88	1.00	ดี
การมีส่วนร่วมและการเป็นส่วนหนึ่งของสังคม	3.62	0.86	ดี
11. ฉันยังคงไปมาหาสู่กับคนอื่น ๆ	3.82	1.12	ดี
12. ฉันได้แสดงความคิดเห็นและตัดสินใจ	3.66	1.07	ดี
13. ฉันร่วมมือกับผู้อื่นทำกิจกรรม	3.50	1.29	ดี
14. ฉันรู้เรื่องราวคนรอบตัวเสมอ	3.55	1.10	ดี
15. ฉันรู้ว่าฉันมีส่วนช่วยงานของส่วนรวม	3.57	1.01	ดี

ตารางที่ 6 (ต่อ)

การได้รับการสนับสนุนทางสังคม	$\bar{X}$	SD	ระดับการได้รับการสนับสนุนทางสังคม
การช่วยเหลือด้านการเงิน สิ่งของ			
แรงงานและบริการ	3.19	0.91	ปานกลาง
16. ปัญหาด้านการเงินมีคนช่วยเหลือ	2.88	1.19	ปานกลาง
17. ของใช้เสื้อผ้ามีคนคอยช่วยเหลือ	3.00	1.20	ปานกลาง
18. เมื่อฉันไม่สบายมีคนคอยดูแล	3.38	1.16	ปานกลาง
19. เมื่อฉันไม่สามารถทำงานได้มีคนช่วย	3.13	1.18	ปานกลาง
20. ความสะดวกในการตรวจรักษา	3.58	1.09	ดี
การช่วยเหลือด้านข้อมูลข่าวสาร			
21. ฉันได้รับความรู้เกี่ยวกับการฟื้นฟูฯ	3.52	1.10	ดี
22. ฉันได้รับคำแนะนำการดูแลตนเอง	3.51	1.20	ดี
23. ฉันได้รับความรู้เกี่ยวกับอาชีพ	3.61	1.16	ดี
24. มีคนแก้ปัญหาข้อสงสัยความพิการได้	3.20	1.17	ปานกลาง
25. มีคนให้คำแนะนำการดำเนินชีวิต	3.34	1.19	ปานกลาง

จากตารางที่ 6 พบว่า ผู้ที่สูญเสียแขนและ/หรือขาได้รับการสนับสนุนทางสังคมโดยรวมอยู่ในระดับดีและเมื่อพิจารณารายด้านส่วนมากอยู่ในระดับดีโดยมีด้านการได้รับการยอมรับและเห็นคุณค่ามีคะแนนสูงสุด ($\bar{X} = 3.68, SD = .76$) แต่ด้านการช่วยเหลือด้านการเงิน สิ่งของของการบริการ และข้อมูลข่าวสารอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.19, SD = .91$ และ $\bar{X} = 3.43, SD = 0.94$ ตามลำดับ) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า การได้รับความไว้วางใจให้รับผิดชอบงานต่าง ๆ ที่มีระดับคะแนนสูงสุด ($\bar{X} = 3.88, SD = 1.00$) ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ดี ส่วนข้อที่มีระดับคะแนนต่ำสุดคือการได้รับความช่วยเหลือเมื่อมีปัญหาด้านการเงิน ($\bar{X} = 2.88, SD = 1.19$) ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง

ส่วนที่ 3 คุณภาพชีวิตของผู้ที่สูญเสียแขนและ/หรือขาประกอบด้วย คุณภาพชีวิตด้านความพึงพอใจในชีวิต ด้านทัศนคติ ด้านสุขภาพและการทำงานของร่างกาย ด้านสังคมและเศรษฐกิจ จำแนกเป็นโดยรวม รายด้านและรายข้อ วิเคราะห์และนำเสนอผลการวิเคราะห์ โดยหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ดังตารางที่ 7

ตารางที่ 7 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนคุณภาพชีวิต โดยรวมรายด้านและรายข้อของผู้ที่สูญเสียแขนและ/หรือขา ($n = 187$)

คุณภาพชีวิต	$\bar{X}$	SD	ระดับคุณภาพชีวิต
คุณภาพชีวิตโดยรวม	3.65	0.39	ดี
ความพึงพอใจในชีวิต	3.57	0.65	ดี
1. ท่านรู้สึกพึงพอใจที่พักอาศัย	3.78	1.00	ดี
2. ท่านรู้สึกพึงพอใจในสิ่งอำนวยความสะดวก	3.78	0.96	ดี
3. ท่านรู้สึกพึงพอใจกับการรักษา	3.90	0.97	ดี
4. ท่านรู้สึกพึงพอใจในการทำงาน	3.65	1.12	ดี
5. ขณะอยู่ในที่พักอาศัยคนเดียวรู้สึกไม่ปลอดภัย	3.32	1.27	ปานกลาง
6. ท่านพึงพอใจในการปฏิบัติจากคนในครอบครัว	4.21	0.87	ดี
7. ท่านรู้สึกว่าช่วงเวลานี้เป็นเวลาที่ทุกข์ทรมาน	3.40	1.83	ปานกลาง
8. ท่านได้รับสิ่งต่าง ๆ ในชีวิตที่คาดหวังไว้	2.97	1.00	ปานกลาง
9. ท่านรู้สึกพึงพอใจในความสามารถที่มีอยู่	3.86	0.91	ดี
10. ท่านรู้สึกวิตกกังวลกับชีวิตในอนาคต	2.87	1.22	ปานกลาง
ด้านอัตมโนทัศน์	3.81	0.48	ดี
11. ท่านยอมรับได้กับสภาพร่างกายที่เปลี่ยนไป	4.02	0.91	ดี
12. ท่านรู้สึกอับอายและต้องปกปิดความพิการ	3.56	1.29	ดี
13. ท่านพึงพอใจต่อการปฏิบัติจากคนรอบข้าง	3.66	0.92	ดี
14. ท่านรู้สึกว่าตนเองเป็นคนมีสุขภาพดี	3.86	0.85	ดี
15. ท่านเป็นคนที่มีความสำคัญต่อครอบครัว	4.03	0.88	ดี
16. ท่านคิดว่าสภาพร่างกายที่เปลี่ยนไปทำให้ไร้ค่า	3.80	1.24	ดี
17. ท่านรู้สึกเบื่อหน่ายต่อเหตุการณ์ดำเนินชีวิต	3.58	1.22	ดี
18. ท่านรู้สึกว่าชีวิตยังมีความหวัง	4.30	0.82	ดี
19. ท่านรู้สึกว่าอารมณ์เปลี่ยนแปลงง่าย	3.24	1.14	ปานกลาง
20. ท่านคิดว่าท่านยังโชคดีกว่าคนอื่น	4.09	0.93	ดี

ตารางที่ 7 (ต่อ)

คุณภาพชีวิต	$\bar{X}$	SD	ระดับคุณภาพชีวิต
ด้านสุขภาพและการทำงาน			
ของร่างกาย	3.78	0.51	ดี
21. ท่านสามารถทำกิจวัตรประจำวันได้ด้วยตนเอง	4.37	0.70	ดี
22. ท่านสามารถทำงานบ้านได้ตามปกติ	4.05	0.93	ดี
23. ท่านสามารถประกอบอาชีพเดิมได้ตามปกติ	3.83	1.05	ดี
24. ท่านสามารถออกกำลังกายได้เหมือนเดิม	3.55	1.03	ดี
25. ท่านไม่สามารถออกไปทำธุระได้ตามลำพัง	3.47	1.40	ปานกลาง
26. การใช้อุปกรณ์ช่วยเหลือจะเป็นภาระต่อตัวท่านมาก	3.26	1.32	ปานกลาง
27. ท่านดูแลสุขภาพของท่านเป็นอย่างดี	4.10	0.74	ดี
28. ท่านไม่สามารถขึ้นรถประจำทางได้เหมือนเดิม	3.69	1.34	ดี
29. ท่านรู้สึกยังมีแขนและ/หรือขาที่ตัดออกไป	3.39	1.14	ปานกลาง
30. ท่านคิดว่าสามารถมีเพศสัมพันธ์ได้ตามปกติ	4.12	0.77	ดี
ด้านสังคมและเศรษฐกิจ	3.43	0.48	ปานกลาง
31. ท่านคิดว่าการไม่มีคู่สมรสทำให้ขาดกำลังใจ	2.83	1.33	ปานกลาง
32. ท่านมีความสุขในการทำกิจกรรมครอบครัว	4.04	0.86	ดี
33. ท่านรู้สึกพึงพอใจต่อความช่วยเหลือจากเพื่อน	3.84	0.78	ดี
34. ท่านพึงพอใจที่ได้เข้าร่วมกิจกรรม	3.89	0.89	ดี
35. ท่านรู้สึกพึงพอใจต่อนายจ้างหรือเพื่อนร่วมงาน	3.79	0.89	ดี
36. ร่างกายที่เปลี่ยนไปเป็นอุปสรรคต่อการทำงาน	3.03	1.23	ปานกลาง
37. การได้รับความช่วยเหลือด้านอาชีพ	3.78	1.09	ดี
38. ครอบครัวของท่านมีรายได้เพียงพอ	2.84	1.13	ปานกลาง
39. ท่านมีปัญหาในเรื่องค่ารักษาพยาบาล	3.06	1.16	ปานกลาง
40. การได้รับบริการสาธารณสุขจากรัฐบาล	3.27	1.17	ปานกลาง

จากตารางที่ 7 พบว่า ผู้ที่สูญเสียแขนและ/หรือขา มีคุณภาพชีวิตโดยรวมอยู่ในระดับดี ($\bar{X} = 3.65, SD = 0.39$) และคุณภาพชีวิตรายด้านส่วนใหญ่อยู่ในระดับดี โดยคุณภาพชีวิตด้าน อึดทนโน้ทนนั้นมีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 3.81, SD = 0.48$) คุณภาพชีวิตด้านสังคมและเศรษฐกิจมีค่าเฉลี่ย น้อยที่สุดคือ ($\bar{X} = 3.43, SD = 0.48$) และเมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ความสามารถในการทำกิจวัตร ประจำวันของกลุ่มตัวอย่างมีคะแนนสูงสุด ($\bar{X} = 4.37, SD = 0.70$) ความรู้สึกต่อการไม่มีคู่สมรสแล้ว ทำให้ขาดคู่คิดและกำลังใจมีคะแนนต่ำสุด ($\bar{X} = 2.83, SD = 1.33$)

ส่วนที่ 4 วิเคราะห์สมการเพื่อทำนายคุณภาพชีวิต โดยมีปัจจัยระดับการศึกษา ระดับการ สูญเสียสมรรถภาพของร่างกาย ระยะเวลาที่สูญเสียแขนและ/หรือขาจนถึงปัจจุบันและการสนับสนุน ทางสังคมเป็นตัวทำนายกับคุณภาพชีวิตเป็นตัวแปรตาม

1. ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรวิเคราะห์ด้วยค่าสถิติสหสัมพันธ์ (Pearson' Product Moment Correlation Coefficient) ดังตารางที่ 8

ตารางที่ 8 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร โดยแสดงในรูปตารางเมตริกสหสัมพันธ์ (Correlation Matrix)

ตัวแปร	ระดับการศึกษา	ระดับการสูญเสียสมรรถภาพของร่างกาย	ระยะเวลาที่สูญเสียแขนและ/หรือขา	การสนับสนุนทางสังคม	คุณภาพชีวิต
1. ระดับการศึกษา	1.000				
2. ระดับการสูญเสียสมรรถภาพของร่างกาย	-.074	1.000			
3. ระยะเวลาที่สูญเสียแขนและ/หรือขาจนถึงปัจจุบัน	.127	-.397**	1.000		
4. การสนับสนุนทางสังคม	.113	.108	-.245**	1.000	
5. คุณภาพชีวิต	.282**	-.019	.052	.554**	1.00

** $p < .01$

จากตารางที่ 8 เป็นการตรวจสอบว่าตัวแปรอิสระมีความสัมพันธ์กันเองหรือไม่ ซึ่งพบว่าตัวแปรอิสระมีความสัมพันธ์กันเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .01$) จำนวน 2 คู่โดยมีความสัมพันธ์กันตั้งแต่ $-.397$ -- $-.245$ แสดงว่าไม่มีตัวทำนายคู่ใดที่มีความสัมพันธ์กันเองสูงกว่า $.75$ ซึ่งสามารถนำไปวิเคราะห์เพื่อหาอำนาจในการทำนายคุณภาพชีวิตได้ โดยไม่เกิดปัญหาตัวทำนายมีความสัมพันธ์กันเองสูง (Multicollinearity) ตามข้อตกลงเบื้องต้นของการใช้สถิติวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (ศิริชัย พงษ์วิชัย, 2539, หน้า 69) ดังนั้นผู้วิจัยนำตัวแปรอิสระ ได้แก่ การสนับสนุนทางสังคม ระดับการศึกษา ระดับการสูญเสียสมรรถภาพของร่างกายและระยะเวลาที่สูญเสียแขนและ/หรือขาจนถึงปัจจุบัน ไปวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน เพื่อหาตัวแปรที่มีอำนาจการทำนายคุณภาพชีวิตได้ ดังตารางที่ 9

2. ปัจจัยทำนายคุณภาพชีวิตวิเคราะห์โดยใช้วิธีถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression Analysis) ดังตารางที่ 9

ตารางที่ 9 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนเพื่อหาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อคุณภาพชีวิต

ตัวแปรทำนาย	Constant	R^2	R^2 change	b	β	t	p
1. การสนับสนุนทางสังคม	84.058	.307	.307	.515	.573	9.451	.000
2. ระดับการศึกษา		.356	.049	.876	.197	3.320	.001
3. ระยะเวลาที่สูญเสีย แขนและ/หรือขา		.382	.026	2.130	.168	2.762	.006
Overall $F = 37.677, p = .000, F \text{ change} = 7.630, p = .006$							

$p < .05$

จากตารางที่ 9 พบว่า การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนเพื่อหาปัจจัยที่มีอำนาจในการทำนายคุณภาพชีวิตของผู้ที่สูญเสียแขนและ/หรือขา คือ การสนับสนุนทางสังคม ระดับการศึกษา และระยะเวลาที่สูญเสียแขนและ/หรือขา ซึ่งสามารถร่วมกันทำนายคุณภาพชีวิตของผู้ที่สูญเสียแขนและ/หรือขาได้ร้อยละ 38.2 ($R^2 = .382$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .05$) ($F_{3,183} = 37.677, p = .000$) โดยการสนับสนุนทางสังคม เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อคุณภาพชีวิตสูงสุด ($\beta = .573$) รองลงมาคือระดับการศึกษา ($\beta = .197$) และระยะเวลาที่สูญเสียแขนและ/หรือขาจนถึงปัจจุบัน ($\beta = .168$)

โดยตัวแปรระยะเวลาของการสูญเสียแขนและ/หรือขาจนถึงปัจจุบัน เป็นตัวแปรที่ผ่านการแปลงข้อมูล (Transformation) เพื่อให้มีการกระจายเป็นแบบปกติตามข้อตกลงเบื้องต้นของการใช้สถิติวิเคราะห์ ถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน จึงสามารถเขียนเป็นสมการถดถอยที่ดีที่สุดได้ดังนี้

สมการในรูปคะแนนดิบ

$$\text{คุณภาพชีวิต}' = 84.058 + .515 (\text{การสนับสนุนทางสังคม}) + .876 (\text{ระดับการศึกษา}) + 2.130 (\text{ระยะเวลาที่สูญเสียแขนและ/หรือขาจนถึงปัจจุบัน})$$

สมการในรูปคะแนนมาตรฐาน

$$Z'_{(\text{คุณภาพชีวิต})} = .573 (Z_{\text{การสนับสนุนทางสังคม}}) + .197 (Z_{\text{ระดับการศึกษา}}) + .168 (Z_{\text{ระยะเวลาที่สูญเสียแขนและ/หรือขา}})$$

จากสมการหมายความว่า ผู้ที่สูญเสียแขนและ/หรือขา ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมที่ดี มีระดับการศึกษาดี และมีระยะเวลาของการสูญเสียแขนและ/หรือขาที่นานขึ้น จะช่วยให้ผู้ที่สูญเสียแขนและ/หรือขามีการรับรู้คุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น

โดยสรุปจากสมมติฐานการสนับสนุนทางสังคม ระดับการศึกษา ระดับการสูญเสียสมรรถภาพของร่างกายและระยะเวลาที่สูญเสียแขนและ/หรือขาจนถึงปัจจุบัน สามารถร่วมกันทำนายคุณภาพชีวิตของผู้พิการไทยที่สูญเสียแขนและ/หรือขาได้นั้น ผลจากการวิจัยได้รับการยอมรับเพียงบางส่วน โดยที่ตัวแปรเกี่ยวกับการสนับสนุนทางสังคม ระดับการศึกษา และระยะเวลาที่สูญเสียแขนและ/หรือขาจนถึงปัจจุบัน สามารถร่วมกันทำนายคุณภาพชีวิตของผู้พิการไทยที่สูญเสียแขนและ/หรือขาได้ ส่วนระดับของการสูญเสียสมรรถภาพของร่างกายไม่ร่วมทำนายคุณภาพชีวิตของผู้ที่สูญเสียแขนและ/หรือขา